Оксана Савченко
ovsavenoc@gmail.com

Ніч накриє Ранок

Захарія. Під час відступу на Чернігівщині російські солдати вбили молоду жінку. До неї прив'язали її живу малу дитину. Між ними вклали міну. Коли український військовий намагався звільнити дитину, міна вибухнула. Дитина загинула. Військовий теж.

Коли я тільки народила – у мене почалася паранойя, що я не зможу захистити свою дитину, якщо ЩОСЬ станеться. Що таке це ЩОСЬ? – я не дуже тоді розуміла. Просто перед очима стояла дурнувата картинка – як у нашу квартиру вриваються бандити з потворним диханням і я нічого не можу вдіяти. Не можу захистити своє дитя. Це було у 2009 році. Я не хотіла цих думок, але вони виїдали мені мозок. Я все списувала на гормони. Але навіть у післяпологової параної є причина. ЩОСЬ, що є реальним підтвердженням твоїх найстрашніших думок. Зараз я розумію – причина моєї параної 2009 року – війна 2022.

Сцена 1.

Захарія. Господи, яке сьогодні число?! Ріка, не підходь до вікна! Відійди! Відійди, я тобі сказала! Ні мама не кричить, мама спокійно говорить. Та не кричу я! Чи кричу? Окей, я боюся, що якийсь придурок поцілить з рушниці у наше вікно, тому не треба підходити та фотографувати, як алкаші ловлять диверсанта! Та й не схожий він на диверсанта. Він з іншого району. Я його бачила до війни – валявся під парканом. Не може вимовити слово «паляниця»? Ріка, котику, йди під стіл. Сиди під столом. І не виходь. Включи собі аніме(!), чи що ти там хочеш дивитися? І сиди тихенько. Не виходь!
Саня, а ти куди?! За продуктами? Саня, не ходи. Окей, іди. Саня, я хочу тебе обійняти. Та ні, я не напружена. Я розслаблена. Напружена? Ну ОК. Саня! Та ні – я ні фіга не плачу. Я не плачу. «Из моих слез можно сделать море». Жартую. Ха-ха. Просто я не хочу їхати від тебе. Я розумію, що краще поїхати. Але я не хочу їхати. Ріка, не хвилюйся, ми поїдемо. І не треба підслуховувати розмову дорослих. Ти не підслуховуєш? Це я кричу? Я не кричу. Кричу? Чорт, доню, у тебе знову з носа йде кров. Візьми серветку. Ми поїдемо. Клянусь. Саня, чекай! Саня, а коли ми побачимось, якщо я поїду?

Чутно звук дверей, котрі зачинились.

Захарія стоїть біля вікна у квартирі на першому поверсі, вона пригнулася та обережно, щоб її не помітили з вулиці, курить у вікно. Напроти вікон її квартири знаходиться генделик – наливайка, де у мирні часи пасеться місцева алкашня, бо там розливають дешеву горілку. Місцеві подейкують, що належить вона колишньому менту. Зараз війна і по всій країні об'явлено сухий закон. Алкоголіки не можуть бухати, тож вони намагаються бути корисними країні. Під наливайкою стоїть галас. Захарія чує матюччя, з якого слідує, що мужик, якого оточили алконавти, диверсант. Мужик доволі високий та молодий з пом'ятою мармизою, ззовні він нічим не відрізняється від тих, хто його упіймав. Він віднікується – «мужики, я свой». Але алкоголіки не вірять та тягнуть його до тероборони. На телефон Захарії приходить повідомлення, від його звуку вона здригається та мало не впускає телефон.

Захарія. Да твою ж мать!

Читає повідомлення. Воно від Стелли, яка сидить у бомбосховищі.
Бомбосховище у підвалі. Там темно. Чутно, як десь хтось хропе. Десь хтось плаче. Стела сидить на підлозі на спальнику, її обличчя освітлює мобільний телефон, вона схожа на марсіанку – велика та міцна. Стелла строчить повідомлення Захарії.

Стелла. По автобусу есть свежая инфа?
Захарія. Автобуса пока нет. Я сразу дам знать. Перед поездкой выключи геолокацию на телефоне.
Стелла. Она у меня давно выключена. Они точно настроены ехать?
Захарія. Польке, которая организовывает эвакуацию, надо получить разрешение от города на вывоз детей из интерната.
Стелла. А если она не получит это разрешение?
Захарія. Тогда предлагаю прорываться к поезду.
Стелла. На Правый берег мы не проедем.
Захарія. Такси?
Стелла. Нельзя, могут стрелять на поражение. В городе полно диверсантов. Везде блокпосты. Ни один таксист не согласится. Надо ехать на Дарницкий вокзал.
Захарія. А с Дарницкого поезда ходят?
Стелла. Редко. Сегодня один был. Сотрудница влезла. Открыла двери и ломанулась в полный вагон. Едет стоя.
Захарія. Давай выработаем план, не получается автобус с поляками, пробуем поезд.

Не получается выехать из Киева, ломимся на Правый берег и ночуем на вокзале. Потом утром снова пытаемся сесть в поезд.

Стелла. На правом у меня отец живет.

Захарія. Далеко от вокзала?

Стелла. Возле Бабьего Яра. Можем у него вписаться на ночь. На фига нам на вокзале ночевать, если можно у отца?

Захарія. Тоже вариант. Но надеюсь, с поляками получится. И мы поедем на автобусе.

Стелла. Я верю в Дарницкий вокзал!

Захарія. Но хуй знает, как там поезда ходят.

Стелла. По ситуации посмотрим.

Захарія. Во Львове у меня есть, где вписаться. В Ровно есть. Нам бы до Ужгорода добраться.

Стелла. Нам бы из Киева выбраться.

Захарія. «Воздух»! Беги в бомбоубежище.

Стелла. Я всегда в бомбоубежище. Я тут по ходу прописалась с сыном.

Захарія. А Саня в магазин пошел.

Стелла. Блин!

Захарія. Фух! Написал, что в бомбоубежище заскочил.

Стелла. Не допускай плохих мыслей. Мысль материальна.

Захарія. Блядь!

Стелла. Что?!

Захарія. Бабий Яр бомбанули. Суки. Ненавижу.

Стелла. Там мой папа живет.

Захарія. Звони ему.

Пауза.

Захарія. Стелла, что там? Поговорила с папой?.. Стелла?.. Стелла?!

Стелла. Трубу не берет.

Захарія. Может, не слышит?

Стелла. Может не слышит… Захария.

Захарія. Что?

Стелла. Я не смогу забрать папу с нами, он почти не ходит. Папа меня вырастил. Как я его брошу?

Захарія. Я не знаю.

Стелла. Но блин, как я его возьму?! Я договорюсь с сиделкой.

Захарія. Да.

Стелла. Он не берет трубку.

Захарія. В новостях пишут только в Бабий Яр прилетело. В сам Бабий Яр.

Стелла. Точно?

Захарія. Я тебе линк сбросила.

Стелла. Смотрю. (*Пауза*.) Там троих людей убило, которые в парке были. У меня папа почти не ходит. Он не выходит из дома.

(ПРИМ.: Згодом з'ясується, що 1 березня під час обстрілів росіянами Бабиного Яру загинула 6-класниця Катерина Піхур разом зі своєю мамою.)

Захарія. Ты не поедешь?

Стелла. Мне малого надо вывезти. Завтра попробуем выехать.

Захарія. Хорошо.

Стелла. Пробей расписание поездов на завтра. Мне надо папу вызвонить.

Захарія. Хорошо.

Захарія вимикає телефон.

Захарія. Господи, а какое сегодня число?

Захарія. Ця розмова сталася на шостий день війни. До цього ми зі Стеллою бачилися лише раз у житті, 25 років тому на чиємусь дні народження. Бухали тоді, сидячі на березі Дніпра, та говорили про якісь дурниці – типу музики та навчання в університі. Війна зводить тебе з людьми з минулого, з якими ти бухав півгодини на березі річки. Через загальну знайому ми з'ясували, що обидві застрягли на Лівому березі Києва, який був відрізаний від Правого. На Правому знаходився Центральний вокзал, звідки відходили евакуаційні потяги. На Лівому був розташований Дарницький вокзал – набагато менший, через нього також проходили потяги, але їх було дуже мало. І потрапити у них було так само важко у ті дні, як полетіти на Місяць.

Тепер я точно знаю, коли починається війна – зволікати не можна.

Правило номер один для тих, хто з дітьми – бери дитину та тікай. Одразу.

Як тільки тобі подзвонила подруга і не своїм голосом сказала – «війна».

Як тільки ти почула перші вибухи, які лунають вдалечині. Якщо небо чисте – це ні хрєна не грім. Це смерть з неба.

Тікай. Як тільки на підвіконні у твоїй кімнаті зав'яла квітка – ніби у передчутті неминучої смерті від спраги. Бідна моя квітка – я іноді про неї згадую. Маю надію, вона не сильно мучилася перед тим, як перетворитись на сіре дещо.

У смерті негарний колір. Навіть, якщо вмирають рослини.

Тікай. Бо якщо ти не втечеш – ти та твоя дитина опинитеся у пастці, з якої вибратися буде дуже важко. Хоча деякі люди, які ховалися у передмісті Києва, так звідти і не вибрались. Відбитки їхніх життів лишились на фото, декого й досі не знайшли.

Чутний віддалений звук вибуху. Захарія хутко падає на підлогу та натягує на голову подушку. Щільно укривається ковдрою.

Захарія. Господи, пожалуйста. (*Пауза*). Пожалуйста, сохрани жизнь моей дочке, моему Сане, его дочке, моим родителям, Саниным родителям. Всем, пожалуйста. Сохрани. Спаси и сохрани.
Надо представить купол! Над нашим домом купол. Этот купол из стекла. Стекло прочное. Очень прочное. Ни одна ракета его не пробьет. На фига сейчас я думаю о Стивене Кинге? Потому что он написал книгу «Под куполом»? Этот купол ни одна сволочная ракета не могла пробить. Нахуй мне сейчас думать о Кинге? Мне надо думать о Кинге, чтобы не паниковать. Надо думать, о чем угодно. Господи, пожалуйста. Спаси и сохрани.
Рика, не выходи из-под стола! В туалет потом пойдешь!
Саня, пожалуйста, давай подождем отбоя тревоги! Не выходите из-под стола!
Я лежу под столом в тесной коморке, где до этого Саня проявлял свои фотографии. Вот уже пять дней наша жизнь ограничена этими стенами. Снова объявлена «Воздушная тревога». Я укрылась одеялом с головой. Мне жарко. Но я одета. Я сплю в одежде. Больше всего меня раздражает, что на мне носки. Я хочу их снять, но меня переклинило на мысли, что, если я буду спать без носков, в наше убежище прилетит обломок баллистической ракеты. Я сплю в носках, потому что, когда на твой город летят ракеты, а твое убежище дом постройки 80-х, который при прямом попадании может сложится как карточный домик, надо за что-то держаться. Пускай и за дурацкие носки, которые нельзя снимать на ночь. Даже если твои ноги потные.
Господи, а какое сегодня число? Саня, а если я уеду, когда мы увидимся?
Чутно звук сирени, на нього накладається гул під'їжджаючого потягу.

Сцена 2.

Захарія та Стелла у зимовому одязі, з легкими рюкзаками пробираються до платформи. Кожна тягне за собою свою дитину. Стелла – сина Гора. Захарія – доньку Ріку. Дітям лячно та одночасно по приколу те, що відбувається. Вони роблять фотки. Оскільки кілька тисяч матерів та кілька тисяч дітей роблять приблизно те саме, Захарія відчуває себе одною з самок зі стада антилоп гну, які тікають від смерті.

Захарія. Поляки так і не змогли виїхати.

Стелла. Повітряну тривогу об’являли щогодини.

Захарія. Водій автобусу не зміг дістатися з Правого берега на Лівий.

Стелла. Тому ми вирішили навдачу поїхати на Дарницький вокзал, звідти за розкладом у цей день мав відійти лише один потяг у Львів. Мені так брат сказав!

Захарія. Їй так брат сказав, який живе у Німеччині. На вокзалі людно. Багато людей! Мій Саня пішов дізнаватися, на яку колію прибуде потяг.

Стелла. Її Саня пішов дізнаватися на яку колію прибуде потяг, і я думаю, що вона собі зара шию виверне, виглядаючи його.

Захарія. Рідну людину так легко загубити у натовпі.

Стелла. Люди вишикувались вздовж платформи.

Захарія. Усі голови повернуті в одному напрямку – звідти має прибути потяг.

Стелла. Таке враження, що натовп – це одна велика людина.

Захарія. Лице якої складається з багатьох обличь.

Стелла. Тіло якої – це багато тіл.

Захарія. Волосся якої – це волосся багатьох людей.

Стелла. У натовпа молоде лице, а волосся сиве.

Захарія. Людина-натовп застигла в очікуванні.

Стелла. З репродуктора звучить якась муть.

Захарія. Хто говорить, чоловік чи жінка?

Стелла. Не зрозуміло.

Захарія. З репродуктора вилітає «хрррррр».

Стелла. І тоді на вокзалі настає тиша!

Захарія. Мертва! Бо людина-натовп перетворюється на одне суцільне вухо.

Стелла. Яке хоче почути, що каже блядський репродуктор.

Захарія. Ніщо так сильно не гуртує людей, як близькість смерті!

Стелла. Про що триндів репродуктор – так і залишилося загадкою.

Захарія. Нам обом приходить повідомлення на мессенджер – у Києві «повітря».

Стелла. Це особливість війни в епоху мобільних телефонів.

Захарія. Про те, що на Київ знову летять балістичні ракети ти дізнаєшся по мобілі. А вже потім лунає звук сирени.

Звук сирени. Стелла зупиняється, скидає рюкзак.

Стелла. Блядь!

Захария. В укрытие?

Стелла. А смысл?

Захария. Может ебануть.

Стелла. А если поезд придет?

Захария. А Саня?

Стелла. Что Саня?

Захария. Вдруг не придет, когда поезд приедет? Или я не увижу его.

Стелла. Телефон зачем?

Захария. Может не услышать.

Стелла. Но отсюда проще сориентироваться. Лучше видно движняк на пероне.

Захария. Это тебе лучше. У тебя рост какой?

Стелла. Метр восемьдесят шесть.

Захария. У меня метр шестдесят шесть. Вру. Метр шестьдесят четыре. И я ничего отсюда не вижу, кроме твоей шапки.

Стелла. Ориентируйся по шапке.

Захария. Как антилопы гну на жопы друг друга. Глянь в мобилу, что там с блєдиной? Может отбой?

Стелла. В процессе полета, сука. Знать бы куда прилетит. Если сюда – так тупо будет.

Захария. Та да. Тупо и обидно тут подохнуть.

(ПРИМ. Блєдина – український неологізм, так називають російськи ракети та повітряні тривоги).

Лунає повітряна тривога

Стелла. Не нагнетай!

Захария. Как называется детеныш антилопы гну?

Стелла. Что? Из-за сирены не слышу.

Захария (перекрикує сирену). Как называется детеныш антилопы гну?

Стелла. О теперь слышу! Как же меня заебали эти русские твари! Детеныш антилопы гну называется антилопчик.

Обидві сміються.

Стелла. А с чего ты о них вспомнила?

Захария. Перед началом войны смотрела видосы о миграции антилоп гну.

Стелла. Чтобы успокоиться?

Захария. Чтобы перенять опыт. Шутка. Просто красиво. Они бегут таким мощным потоком. На них львы нападают.

Стелла. Сжирают?

Захария. Получают по морде копытами. Антилопам гну по фигу львы, они пытаются выжить, и в этот момент ничего не боятся. Тысячи туристов приезжает в Кению, чтобы посмотреть, как антилопы гну спасают свои жопы. Некоторые по многу раз приезжают, потому что это шоу не надоедает. Потому что миграция происходит регулярно. Как войны, на которые мир смотрит через зомбоящик.

Стелла. Господи, у меня от стресса все лицо обсыпало и тело чешется.

Захария. А у меня пятно на боку появилось после первой бомбежки и не сходит. Думаешь сойдет?

Стелла. Сойдет. Я тебе мазь одну дам на основе крапивы и рогов оленя.

Знову лунає повітряна тривога

Захария (перекрикує повітряну тривогу). Рогов оленя?!

Стелла (перекрикує повітряну тривогу). Ага. Порошка. Охеренная штука. Мужики, те, что побогаче, и у которых не стоит, принимают, и после этого стояк железный. Ну и проблемы типа кожных на нервной почве тоже этой штукой лечат. Хорошо, что дети в наушниках.

Захария. Думаешь они не слышат?

Стелла. Воздушную тревогу слышат, а наш треп нет.

Захария. Твоему сколько?

Стелла. Четырнадцать.

Захария. Моей двенадцать.

Стелла. У тебя зубы стучат. Чего ты так легко одета?

Захария. Так март же! Я верю в весну.

Стелла. Снежок пошел. Блин, и почему я коньяк не взяла?!

Захария. У тебя есть коньяк!

Стелла. Увы, дома.

Захария. Сейчас бы хорошо пошел. Я еще, как назло, свои таблетки успокоительные забыла.

Стелла. Хочешь мухоморов?

Захария. В смысле?

Стелла. Действуют как успокоительное в маленькой дозе.

Захария. Ха-ха. Я подумаю. Где моя сигарета?

Стелла. В руке.

Захария. Снова что-то объявили. Услышала?!

Стелла. Да я хз. Поезд идет!

Захария. Рика, иди ко мне! Где Саня?

Стелла. Рюкзак возьми! Гор, иди сюда!
Захария. Мне надо Сане позвонить! Да что с этим долбанным телефоном, мать его! **(кричить у телефон).** Саша! Саша, поезд! Мы в конце платформы. Я не вижу. Где ты? Где?! А вижу! Вижу тебя! Я стою на месте. Вот я! Прыгаю!

Натовп гуртується. Потяг на повному ходу підходить до колії. Захарія мало не плаче. До неї тулиться Ріка. Ще мить і поїзд зупиняється – двері відчиняються. Натовп робить ривок, на секунду застигає зі спільно занесеною одною ногою і у наступний момент відсахується від потягу.

Стелла. Поезд в Харьков идет.
Захария (с облегчением). Фух!
Стелла. Женщина, не толкайтесь. Или вам в Харьков надо? Вы только оттуда? – Извините, пожалуйста.

Захарія. Пустий потяг йде у напрямку Харкова. Натовп закурює.
Я вишукую очима Саню. Він у темній куртці, зосереджений, ззовні спокійний. Коли я дивлюсь на свого мужчину, то думаю про те, що війна робить стосунки такими, якими вони повинні бути – цінне стає ще більш цінним, а те, що не має значення, струшується трухою. Реальність лезом зрізає з любові татухи та шрами з минулого життя – і Кохання лишається між людьми таким, як було народжено від початку – голим, коли видно кожну пору. Оскільки вірогідність того, що світ йобнеться, маячить цілком реальною перспективою, я збираюся сказати Сані, що я його кохаю.

Захарія. Саня, я хочу тебе сказать …
Аня. Мужчина, помогите, пожалуйста!

Захарія. Бляха, яка довбана проза! Ну от чому саме зараз Саню відволікла ця розгублена жінка з двома малими дітьми? Про що вони говорять?
Стелла. Вона плаче!
Захарія. Так тут всі плачуть чи сміються.
Стелла. У неї діти.
Захарія. Так тут у всіх діти.
Стелла. Он її дитина тримає кролика в рюкзачку.

Захарія. Так тут у половини киян тварини. У кожного другого українця кіт чи собака з собою.

Стелла. Он жінка на руках тягне лайку. Лайка класна собака, але абсолютно не підходить для евакуації.

Захарія. І на ній немає намордника. Про що я тільки думаю?

Стелла. Треба думати про потяг.

Захарія. У нас є Саня. Якщо він сказав, що посадить нас на потяг, значить, так і буде.

Стелла. Значить, так і буде. Під час війни чоловік стає чоловіком.

Захарія. А жінка жінкою.

Стелла. Жінці необхідно на когось спиратися.

Захарія. І всі ці розмови про фемінізм і рівність на холодному вокзалі під час війни видаються фігнею.

Стелла. Хоча б тому, що з країни тікають жінки та діти.

Захарія. А чоловіки лишаються.

Стелла. Війна ніби бензопилою розпилює стосунки.

Захарія. Війна скріплює стосунки.

Стелла. Бляха, знову повітряна тривога!

Захарія. Як же заїбало. Чому у повітряної тривоги такий мерзенний звук?!

Стелла. Могли б зробити щось приємніше, типу мелодії Вівальді.

Захарія. Чи Satisfaction «Роллінг Стоунз». Саня підводить до нас жінку та каже, що тепер ми поїдемо разом.

Стелла. Жінка намагається нам посміхнутися.

Захарія. У неї розгублений погляд.

Стелла. Видно, що не знає, куди їхати.

Захарія. Звати її Аня. У неї двоє близнюків семи років та кролик на ім’я Лайк.

Не зговорюючись Стелла, Захарія та Аня закурюють, димлять як потяг, який ніяк не прийде.

Стелла. Какой у вас кролик в рюкзаке!

Аня. Да, переноски только для него нет. Все собиралась купить.

Стелла. У меня кошка есть.

Аня. Она здесь?

Стелла. Нет. Соседке пришлось оставить.

Аня. С ней все будет хорошо. Вы не расстраивайтесь.

Стелла. Так я не расстраиваюсь. Я ей корма много купила. С чего мне расстраиваться?

Аня. А я вот рассаду оставила. Вынесла в коридор. Может, польет кто.

Захария. Я не додумалась расстения в коридор вынести. Я никогда не хотела никаких расстений. Но мне все время их дарили. В горшках. Зачем дарить человеку то, что ему не надо?

Аня. Ничего. Ваш же мужчина остается. Польет.

Захария. Мы не живем вместе и я забыла их полить. Надо было в коридор выставить.

Аня. Я бы сама никогда не сообразила. В интернете эвакуацию одной блогерши смотрела. И там этот совет – цветочки поставь в коридор – мир не без добрых людей.

Стелла. Угу.

Захария. Угу

Стелла. Дети, хотите конфеты? Можно им?

Аня. Конечно! Дети, только салфеткой берите.

Стелла. Салфеткой? Так мы не заразные.

Аня. Девочки, у меня свои приколы, не обращайте внимания. Я все и всегда беру салфеткой, если перчаток нет. Дети, маски не снимайте.

Захария. А как они конфеты будут есть?

Аня. Так под маской.

Захария. Саня, давай на пару минут отойдем.

Аня. Ой, Саша, я хотела вам сказать спасибо. Если бы не вы я бы не знаю, что делала. Я вам ключи от машины оставлю. Сможете передать моему другу?

Поки Саня та Аня домовляються, як передати ключі від машини, Захарія напружено курить та чекає, коли вони закінчать. Саня підходить до Захарії. Вони обіймаються, стоять мовчки.

Захария. Сань, я хочу…

Стелла. Поезд идет!

Аня. Поезд идет! Господи, там бабушка упала!

Стелла. Блин, написано же было прибывает на третий путь! Какого хрена они его на первый дали?!

Захария. Потяг на Львів прибув на іншу колії.

Стелла. Усі люди одночасно кинулись до нього.

Аня. Прямо через колії.

Стелла. Старі та малі.

Захарія. Інтелектуали та прості.

Аня. Модні та вдягнені з базару.

Стелла. Вагітні та спортивні.

Аня. Високі та низькі.

Захарія. Це було як у американських фільмах про апокаліпсис.

Аня. Всі несуться до примарного джерела порятунку.

Стелла. А за ними семимильними кроками фігачить небезпека.

Захарія. У цій ситуації людина в середині людині програє звіру.

Захарія, Стела та Аня ричать як тигри.

Стелла. Першими на потяг потрапляють не кмітливі, а фізично сильні. Зараз спорт так популярний, бо людство підсвідомо готується до великої війни.

Захарія. Якщо ти хочеш досягти мети.

Аня (уточнює). У нашому випадку - втекти від війни

Захарія. Ти повинен швидко бігати або мати залізну витримку та стояти на місці.

Стелла. Ми вирішили стояти.

Аня. Люди навколо нас біжать та набиваються у потяг. Хтось кричить.

Захарія. Я запам’ятовую перекинутий інвалідний візок. Раніше я думала, це тупо кіношний прикол – щоб давити на жалість. Але в реалі інвалідний візок лежить на платформі, як велетенська комаха. І онук-хіпстер намагається підняти бабцю.

Стелла. До речі про хіпстерів. Я зрозуміла, шо пора драпать, коли побачила, як вулицею Києва тулить хіпстер – такий модний, зі стрижечкою у татушках - та притискає до грудей хліб. Як мати дитя.

Аня. Як я дитя.

Захарія. І як я.

Стелла. І я.

Аня. Потяг набивається під саму зав’язку – люди стоять в притул одне до одного.

Захарія. Натовп розбитий на дві частини – тих, хто в потягу, та тих, хто ззовні. Coffee here, coffee to go. Тих, хто зміг, та тих, хто не зміг

Аня. Я б ніколи сама не змогла.

Стелла. Я б змогла. Коли Аніни близнюки машуть ручками потягу, що йде на Львів – я мало не плачу.

Захарія. Ти тоді заплакала.

Стелла. Бо розуміла, що у тому потязі могла бути я! Шуткую.

Захарія, Стелла та Аня застигли на місці. Саня знімає на камеру стихійну посадку на потяг.
Діти сильно замерзли, тож придумують гру і танцюють індіанський танок, високо піднімаючи коліна. Жінки по черзі йдуть в туалет.

Захарія. Коли в туалеті я знімала штани, то подумала - зараз, як в дурному сценарії я зроблю один «пис-пис». Мені подзвонить Саня і прокричить в телефон:
«Поезд. Беги!»
Захарія. Я не втигла застібнути пасок. Штани спадали. Тож по платформі я бігла як антилопа гну, високо піднімаючи коліна.
Стелла. Першою в потяг застрибнула я. І зайняла місця.
Захарія. Коли я бігла то орієнтувалася на шапку Стелли. Блідо-рожеву. Коли тікаєш – треба вибрати правильний орієнтир.
Аня. В мене боліла спина, я погано бігаю. Ще ці сумки.
Захарія. Їх тяг Саня. Коли він біг з Аніними сумками то перечепився через рельсу та впав. Він мені потім так про це розказав:
«Ебанулся тупо как столб подкошенный. Падаю, как в замедленном кино, и думаю - лишь бы не лицом. У меня передние зубы вставные, еще в 90-е на съемке в Луганске выбили. Я тебе говорил, ты не помнишь. Короче, я успел отвернуть лицо и щекой на камни упал, но не сильно. А сбоку камера висела. Ты еще сказала».
Захарія. Я сказала: «У тебе кров, візьми вологу серветку!»

Сцена 3.
Захарія. І потім ми поїхали. Нам було по барабану куди – лиш би подалі з Києва.
Мені було до лампочки, що у вагон напхалося стільки людей, що я відчувала чиєсь серцебиття потилицею і воно нікуди не дівається. Тук-тук. Тук-тук. Тук-тук. Вільних місць немає. Тук-тук. До тебе притискається незнайома людина усім своїм серцем. Тук-тук. Тук-тук.
Мені так хотілося потрапити у місце, де можна спокійно побрити ноги. І при цьому не дивитись кожної хвилини у мобілу – щоб перевірити через мессенджер летить російська блєдіна чи ні.
Я думала:
Обідно буде, якщо прилетить, коли у мене лише одна нога побрита.

Коли я пишу цей текст у Хайдельберзі, на годиннику два ночі, я чую з вулиці, як один чоловік говорить іншому:

Да ну єбал я хуйню єту делать!

Це росіянин, я їхній «акцент» ні з яким іншим не сплутаю, він щось ще говорить, а у мене починається – тук-тук, тук-тук, тук-тук.

Стелла. Захария, голову убери!

Захария. Ай! Бабушка, ну что же вы рюкзаком по голове! (*тихо*) Стелла, может, место бабке уступить?

Стелла. И будешь стоя ехать? Силы надо копить!

Аня. Мужчина, вы стоите на моей ноге. Спасибо! Девчонки, у кого-нибудь есть антибактериальные салфетки?

Захария. Возьми. Одна осталась. Что ты делаешь?

Аня. Ботинок протираю.

Захария. Салфетками?

Аня. Откуда я знаю, на что этот мужик до этого наступил?

Стелла. Я тормозок взяла. Девчонки, хотите орешков?

Захария. Опять не могу найти сигарету.

Аня. А куда я дела салфетки?

Стелла. А зачем ты все салфетками протираешь?

Захария. От микробов. Аня, там кролик что-то белое грызет! На салфетки похоже.

Аня. Лайк – зараза!

Стелла. О! Салфетки съел!

Захария. Сюр какой!

Аня. Дети, маски наденьте. Пить хотите?

Захария. У меня чай в термосе. Надо детям дать и самим по глотку сделать.

Аня. Супер!

Захария. Только у меня один стаканчик. Ты же против, чтобы дети из одной чашки пили?

Аня. А у меня стаканчики есть! Пластиковые.

Стелла. Пластик - такая себе альтернатива для чая.

Аня. Нормально.

Захария. Осторожно, горячий. Блин!

Аня. Капец! Что это?

Захария. По ходу в твоих стаканчиках дырки!

Аня. Пиздец. Дети, не слушайте! Я же их только купила!

Захария. Они для растений.

Аня. Обалдеть. Это что же я горшочки для цветов купила? Рассаду дома оставила подыхать. А горшки купила.

Стелла. Девчонки, смотрите! Мой прислал.

Захария. Ого! Как они их!

Стелла. Так он на нуле.

Аня. В смысле денег нет? Им же платят.

Стелла. Господи, Аня! Какие деньги?! На нулевой позиции чувак! Оттуда русню хуярит.

Аня. Тогда круто! А мой бывший из Харькова только по мозгам ездит: «Куда ты вывозишь наших детей?» - В жопу труда.

Захария. В Харькове сейчас жестко.

Аня. Жестко. Нынешняя моего бывшего написала: «Я оглохла от обстрелов и стала заикаться».

Стелла. Бедная. А ты с ней общаешься?!

Аня. Я через нее с ним(!) общаюсь по детям. Она – золотой человек и как она только его терпит, эгоиста? За время карантина ни копейки не прислал. А тут я ему отчет давать должна, куда я везу детей! Откуда я знаю куда?!

У вагоні вимикаються світло, а на телефон Ані приходить повідомлення.

Стелла. Да йоперный театр! Надо было мобилку на подзарядку поставить!

Опять бомбят что ли?

Захария *(смотрит в мобильный*). По ходу воздух сейчас в Харькове, Днепре, в Киеве, по всей Украине. Блин, у меня интернет пропал. А где мы едем?

Стелла. А бог его знает.

Ані знову приходить повідомлення на мобільний.

Стелла. Анька, глянь, что там?

Аня дивиться у мобільний.

Аня. Полный капец!

Стелла. Блин! Дай посмотрю!

Аня не встигає забрати телефон, як Стелла дивиться.

Стелла. Ого! Вау!

Захария. Ядерная война?!

Стелла. Аня, покажи ей.

Захария. Упс! А чей это?

Аня. Догадайся!

Захария. Это, который из Харькова.

Аня. Ну да.

Стелла. И что он в реальности вот такой?

Аня. Ну как сказать.

Захария. Может через фильтр пропустил?

Стелла. Есть ж программы всякие по увеличению. Там и горошину можно увеличить.

Аня. В реальности даже больше, девочки! (*ласково*) Вот кретин. И написал еще – «Нас бомбят, а у меня хуй стоит. Анька, думаю о тебе».

Стелла. Так это он в бомбоубежище хуй свой сфотографировал?!

Аня. Ну а где еще? Они оттуда неделю вылезти не могут. Ему его нынешняя борщ под обстрелами в кастрюле несла. И донесла. Умеет он бабам мозги запудрить, (*нежно*) козлина.

Захария. Да уж. Его дикпик при этих обстоятельствах тянет на признание в любви, Анька.

Стелла. И не кажи. А меня Мой замуж позвал. Повестку получил и говорит: «Стеллка, выходи за меня. Если убьют – получишь хорошую компенсацию».

Захария. Ты согласилась?

Стелла. Конечно, отказалась. Я же не сволочь. Сказала – вернешься, подумаю.

Захария. Таки сволочь.

Жінки сміються і у цей момент здається, що війни не існує. Захарія отримує повідомлення від дівчини з Маріуполя.

«Утром был обстрел, родители живут недалеко от аэропорта и морского порта, балконную дверь выбило волной. Днем было тихо, папа смог с работы добраться домой. Сейчас свет вырубили. Опять обстрел. Надеюсь, армия не сдаст Мариуполь».

Сцена 4.

Гуртожиток. Кімната. На ліжку, з прогинаючимися пружинами, сплять Стелла, Аня та діти. Захарія не спить, зависає у телефоні та строчить повідомлення дівчині із Маріуполя.

Повідомлення Захарії:

Привіт! Ми в общазі в Тернополі. Моя донька спить, прикриваючи голову подушкою. Ще боїться. Хоча тут тихо. Що у тебе? Можливо, спробуєш виїхати з Маріуполя?

Лунає повітряна тривога. Усі підхоплюються з ліжок.

Аня, Стелла, Захарія. Блядь!

Жінки швидко збирають речі, діти скупчились біля виходу та розбирають своє взуття.

Аня. Быстрее!

Стелла. Гор, зарядка где?

Захария. Девочки, а никто не видел мою сигарету?

Аня. А где тут бомбоубежище?

Стелла. Слышишь по коридору люди идут? Нам за ними. Гор, шапку надень. Нет, надень!

Швидко йдуть коридором.

Захария. Сюда же вроде не прилетает ничего. Рика, не злись. Что значит, ты думала мы уехали от войны? Мы от нее отъехали на пару сотен киллометров.

Аня. В мессенджере пишут, по всем областям Украины воздушная тревога.

Захария. Вот видишь, Рика, по всем областям!

Стелла. Кажись, пришли! Чувствую вонь подвала. Дом, милый дом. Ха-ха. Садимся, девочки.

Захарія. У бомбосховищі було чоловік сто. Переважно жінки та діти. Переважно з Харкова, Києва і кілька сімей з Ірпіня, які казали, що там жесть.

Аня. Жінка з Ірпіня казала, що смерть падає з неба і вона як плавлена пластмаса. А ще розповідала про розстріли мирних.

Стелла. Жінка з Харкова сказала, що смерть крапає дощем і випалює те, що можна випалити.

Захарія. Прийшов комендант общаги.

Стелла. От такий мужик! Колишній спортсмен. Я своїх одразу впізнаю.

Аня. Служив у Афгані. Коли я була піонеркою, ми класом відправляла посилки у Афган. Печиво, цукерки. І малюнки з червоним прапором. Нам так вчителі казали. Печиво та цукерки обов'язково треба було приносити з дому.

- Служи достойно, советский воин, - писали ми. Нас так вчителі вчили.

Захарія. Щоб відволікти нас від страшних думок – афганець почав розказувати про те, як працюють «Гради». Що робити під обстрілами, щоб вижити.

Стелла. Система залпового вогню «Град» – повне попадалово для мирняка. Мирняк – це ми, цивільні. Так афганець сказав.

Аня. Однак можна залишитися живим і під «Градом». Так афганець сказав.

Захарія. Снаряди «Граду» летять вдвічі швидше за швидкість звуку. Тому звук ракети, що летить у тебе, почути неможливо. Так афганець сказав.

Стелла. Залп «Граду» добре видно! Вночі це яскравий спалах на горизонті, вдень – димні сліди ракет.

Аня. Звичайна дальність стрільби – від 5 до 20 кілометрів. Є декілька секунд, щоб сховатися.

Захарія. В будинку краще йти в підвал. Але якщо ви живете на першому поверсі – сміливо лягайте на підлогу.

Аня. Тільки вибирайте місце в кутку між несучими стінами, там менше шансів потрапити під стелю, якщо вона завалиться. Або недалеко від вікна чи дверей, щоб швидко вибратися – якщо в ваш дім влучить, а ви ще будете живі.

Стелла. На кожній пусковій установці «Град» - 40 снарядів, які при необхідності можна випустити за 20 секунд. При обстрілі снаряди вибухають один за одним.

Захарія. Зазвичай дають залп приблизно з 10-30 снарядів, після чого уточнюють результати стрільби і коректують вогонь.

Аня. Тому не поспішайте виходити з укриття. Чекайте мінімум 10 хвилин після того, як все стихне.

Стелла. Получается, первые этажи самые безопасные?

Захария. Это если из «Градов» стреляют. А если из танков - то первым этажам трындец. Пушка танка выше второго не поднимается.

Аня. А мы в Киеве на третьем живем.

Захария. Над вами сколько этажей?

Аня. Шесть.

Захария. Так это супер! Прилетает в последние.

Стелла. Я живу на последнем. На шестнадцатом.

Захария. Прости.

Стелла. Та похер. Я же не там. У меня подруга перед самой войной квартиру на двадцать пятом этаже купила.

Захария. Вот попадалово.

Стелла. Прикол в том, что дом еще не построен. Успели только фундамент заложить.

Захария (сміється). Неподъебная квартира.

Стелла (сміється). На бумагах есть, в реале нет. Даже, если ракета ебанет по дому.

Захария. Уничтожить то, чего в реале нет, невозможно. Квартира – дух.

Аня. Пишут, русня готовится к штурму Киева.

Захария. Вот суки ебаные. Ненавижу.

Стелла. У меня там папа и кошка.

Захария. У меня Саня.

Стелла. Захария, ты куда? Воздух еще не отменили.

Захария. В туалет.

Захарія заходить в туалет, знімає штани та труси, робить знімок вагіни та надсилає Сані.

Захарія (натягуючи штани). Війні в табло!

Стелла (голос). Захария, ти где? «Воздух» отменили.

Захарія. Одночасно з відбієм тривоги – мені прийшло повідомлення від дівчини з Маріуполя:

Вся связь лежит. Здесь котел. Живем в подвале. Выехать невозможно.

Писали, что вчера в 12.00 выезд, но это было неправдой. В Мариуполе 400 тыс. населения. Чтобы всех вывезти, нужны дни, а не часы. В наш дом прилетело, но наш этаж целый. Мы идем к бабушке в частный сектор. Там тоже небезопасно, рядом погранчасть, которую и в 2014 году херачили из «Градов».

Сцена 5.

Захарія та Аня курять на вокзалі. Валить густий сніг. Світло вимкнене. По перону ходять хлопці з тероборони з рушницями. З щойно прибулого потягу виходять люди. Лунає чергова сирена.

Захария (викидає недопалок у смітник). Аня, ты иди к малым в бомбоубежище. А я пойду Стеллу поищу.

Аня. Так договорились же, что ждем ее в бомбоубежище.

Захария. Ее уже двадцать минут нет и номер все время занят.

Аня. А вдруг поезд придет, пока тебя не будет и Стелла вернется?

Захария. Он уже четыре часа назад должен был прийти. Ты думаешь, он именно в эту минуту придет?!

Аня. Окей, ты хочешь искать Стеллу и оставить меня одну с детьми?

Захария. А вдруг с ней что-то случилось?!

Аня. Что?

Захария. Ну откуда я знаю?!

Аня. Давай ты ее еще раз наберешь.

Захария. Ну набираю. (*Пауза*.) Да твою ж мать!

Аня. Что?

Захария. У меня пятнадцать процентов заряда осталось!

Аня. Ты же в общаге зарядила!

Захария. У меня мобила от холода быстро садится.

Аня. В бомбоубежище можно зарядить. Один мужик про комнату какую-то говорил, что там розетка есть. Пойдем, зарядишь телефон и подождем Стеллу.

У Захарії дзвонить телефон.

Захария. Стелла! (у слухавку). Ты где?

Стелла. Девки, у нас полная жопа!

Розмова обривається.

Захария. Да твою мать! Телефон сел. Аня, звони ей быстро.

Аня набирає Стеллу. Чекає.

Аня. Блядь! У меня деньги на счету закончились.

Захария. Надо быстро найти эту комнату с зарядкой. Договариваемся так – ты сидишь с детьми, я иду телефон заряжать.

Захарія та Аня йдуть пероном до бомбосховища. Прибуває черговий потяг з небезпечного міста (Києва чи Харкова), з нього виходять змучені люди. Якась жінка тягне за собою дівчинку шести-семи років. Дівчинка притискає до себе іграшку-ведмедика.

Захарія. У цей момент я чітко усвідомлюю, що вокзал – це гігантська м'ясорубка, з якої перекрученим фаршем вивалюються люди, тварини та дитячі іграшки. Символ війн усіх часів – не зброя, а плюшевий ведмедик, якого тягне дитина темним засніженим вокзалом. Ми з Анею спускаємося до бомбосховища, у якому повно людей. Наші діти сидять на рюкзаках, вони втомлені.

Аня. Моїх нудить. Їх завжди нудить, коли вони нервують.

Захарія. У Ріки з носа йде кров.

Аня. Гор хоче йти шукати маму, але ми його не пускаємо. Захарія протискається скрізь людей у пошуку розетки. Я залишаюсь наодинці з дітьми і купою незнайомих людей. Я намагаюся не думати про мікробів.

Захарія йде бомбосховищем Тернопільського вокзалу, вона продирається крізь людей.

Захарія. А ви не знаєте, де тут розетка? А ви не знаєте, де тут розетка? А ви не знаєте, де тут розетка? А ви не знаєте, де тут розетка? А ви розетку не бачили?

Захарія заходить у пусте приміщення, одна стіна якого зроблена з плитки, котру зазвичай кладуть у ванній кімнаті. На стіні приклеєно розміром з календарик - зображення Ісуса. Під ним розетка. Захарія вже збирається підключити телефон, як заходить молодий хлопець у лижному костюмі з лижами.

Захарія. У нього блакитні очі і зачіска по моді 2022 року - як у мого діда у 1941-му – вибриті скроні та підстрижена потилиця, довга чолка – таку зачіску ще називають «Британкою». Він питає у мене:

- Можна мені підзарядити мій телефон?
- Я не проти, - відповідаю. – Але мені теж потрібно.
- У мене дуже мало часу, - каже юнак.
- У мене теж, - відповідаю я.
- У мене менше, ніж у вас. Мені потрібно лише кілька хвилин для підзарядки. Будь ласка. Ви все встигнете. Все, що задумано. І не задумано. Все, що буде, і все, що

повинно було бути і чого не сталося, через те, що зараз когось убили. Через те, що хтось загинув у дитинстві і не народився. Але ви все встигнете.

Юнак ставить телефон на зарядку. Стає на коліна та читає «Молитву під час повітряної тривоги» *(ПРИМ. Ця молитва була написана у робочому театральному чаті українським драматургом Павлом Ар'є у березні 2022 року під час бомбардування Києва*):

Ахує́ть! Як мене це все заїбало

Бажаю їм самої жахливої смерті, яка тільки існує!!!

Ненавиджу!!!

Будь вони прокляті до нескінченності разом зі всіма і кожними їх нащадками!!!

Амінь.

Стосується кожного хто це підтримує, без права на каяття та помилування!!!

Зі всіма їх нащадками І нехай всі їх злі замисли будуть направлені на них самих.

Амінь.

Юнак бере лижи. І я питаю:

- Хіба зараз сезон для лиж? Хіба не весна?
- У нас завжди зима, - каже він. – Ми завжди можемо кататися. Дякую.

Він йде, тримаючи лижи як рушницю. Я ставлю телефон на підзарядку. Згодом приходить Стелла.

Стелла. Это капец, еле тебя нашла.

Захария. Где ты была?

Стелла. Проясняла ситуацию по поезду. Познакомилась тут с одним из тероборо́ны. Наш человек – самбист. Он сказал...

Захария. Поезд не придет?!

Стелла. Спокойно. Ты билет на телефон скачала, как я говорила?

Захария. Скачала. Вагон-люкс. Первое место. Третий вагон. У тебя пятый вагон, у Ани седьмой.

Стелла. Молодец, что помнишь! Но нам это все не надо.

Захария. А что надо? Сейчас три ночи. Дети никакие.

Стелла. Самбист сказал - посадка на поезд будет стихийной. Как в Киеве.

Захария. Пиздец. А что делать?

Стелла. Нам нельзя разделяться. По одной нас затопчут. Держимся вместе. Когда подъезжает поезд – показываем билеты на телефонах и ломимся в вагон.

Захарія. Ми виходимо з бомбосховища. І я чую.

- Alert cancelled?

Це запитує афроамериканка, яка разом з чоловіком та малою дитиною, що слінгом примотана до її живота, ходить по бомбосховищу та намагається зрозуміти, чи можна вже вийти. Вона не знає української і не розуміє, що об'явлено відбій повітряної тривоги. Я знаками пояснюю їй, що можна виходити. Вона роздратовано підганяє свого чоловіка під два метри ростом, щоб швидше піднімався, коли вже той потяг прийде?! Аж тут Стелла кричить.

Стелла (кричить). Поезд идет! Берите вещи! Гор – рюкзак.
Аня. Черт, какие тяжелые сумки! Дети, маски наденьте.
Захария. Да на хрен им эти маски?! Рика, не отходи от меня!

На перон вибігає натовп людей. Захария, Аня, Стелла та діти губляться у натовпі.

Стелла. Стоим здесь! Гор, ни шагу от меня.
Захария. Надо ближе к краю платформы.
Стелла. Снесут и не заметят.
Захария. Ты уверена, что двери вагона именно тут откроются?
Стелла. Я наблюдала, как останавливаются поезда. Примерно там, где мы стоим, останавливается третий вагон.
Захария. Девчонки он подходит!
Стелла. Сгрупировались!
Аня. Господи, помоги нам!

Під'їжджає потяг, натовп гуртується як один великий хижий звір, що потрапив у западню. Третій вагон зупиняється напроти Стелли, Захарії та Ані.

Стелла. Я же говорила!
Захария. Только почему двери не открываются?
Аня. Девочки! СМОТРИТЕ!
Стелла (орет). ~~Вот суки!~~ За мной!

Захарія. Двері у потязі відкрилися лише у двох вагонах. В одному кінці потягу та іншому. Стелла кинулась до того, який був ближче до нас. Ми з Анею та дітьми побігли за Стеллою.

Захария. Рика, ориентируйся по шапке Стеллы! Ориентируйся по шапке Стеллы! Рика, не отпускай мою руку. Блин, Рика, что ты творишь? (*орет*) Рика не отставай!

Захарія так сильно стикає руку Ріки, що та кричить від болю. І видирає руку.

Захарія. Усе моє життя було ніби підготовкою до цього моменту. Коли моя дитина опиниться у натовпі і я нічого не зможу зробити, щоб витягти її.

Стелла. Захария, бросай мне рюкзак.
Захария. Лови. (*орет*) Рика, ты где? Рика!
Аня. Она возле меня.
Захария. Стелла, где Гор?
Стелла. В поезде! У нас билет! Что вы нас толкаете?! У нас билет в вагон-люкс!
Захария. Люди, да что вы делаете?!
Стелла. Дайте ей пройти! Проводник! Проводник, вот эти женщины со мной! Они со мной, ~~сука ты,~~ у нас билеты! Куда ты лезешь?!
Захария. Где мой ребенок~~, вашу мать~~?! Рика!
Стелла. Аня, я твоих детей втаскиваю! Это наши дети – пустите их сейчас же!
Захария. Рика, что ты стоишь? Проталкивайся ко мне! Блин, люди, ~~суки,~~ пропустите моего ребенка!
Стелла. Да быстрее вы! Поезд трогается!
Захария. Я не могу ее втянуть в поезд. Я не могу. Пустите моего ребенка! Пустите! Пустите!

Захарія. Мою дитину заблокував натовп. Якась дуже товста жінка влізла перед Рікою у потяг, вона була настільки великою, що заповнила собою увесь простір між дверима. Я знаю, що у моєму випадку саме так виглядає відчай. Велика жінка, яка блокує вхід до потягу. Велика жінка, яка затягує у потяг своїх дітей!

Захария. Аня, да сделай же ты что-нибудь! Ну представь, что вокруг тебя микробы!

Аня. І я це уявила. Я відштовхнула чоловіка та жінку. Хтось закричав, що я сука. Мене так ще ніхто не називав. Я схопила Ріку за руку та вштовхнула її у потяг.
Стелла. Ми ввійшли в купейний вагон.
Захарія. Про те, що сядемо на свої місця, не йшлося.

Стелла. Усі купе були зачинені. За дверима хтось дихав, я чула дихання тих, хто сидів у купе.

Аня. Половина вузького коридору (приблизно пів кроку завширшки) була зайнята такими самими як ми біженцями.

Захарія. Ми сіли на підлогу в коридорі, діти моментально заснули, натягнувши на голови капюшони.

Стелла. Ми ще й сунули чотириста гривень провідниці, щоб вона дала нам дві брудні подушки, набиті якимось ганчір'ям! А згодом з'ясувалося, що провідники брали по тисячі та дві гривень і підсаджували у потяг людей за ці гроші. Квитки не мало сенсу купувати – тому що провідники наживалися на нещастях людей.

Захарія. Ми вже прилаштувалися дрихнути. Як тут над вухом роздалося.

- Извините, - передо мной стоял мужчина лет тридцати. - Вы не видели тут мои сигареты? У меня тут пачка выпала.
- Не видела.
- Посмотрите, может, вы на них сидите?

Аня. А как они выглядели? Как обычные сигареты?

Стелла. А цвет пачки? Белые. Захария, а-ну глянь под тем рюкзаком.

Захария. Как мне его поднять? Ань, подвинься… Нету.

Стелла. Мужчина, нет ваших сигарет. Может, вы сядете, наконец?

Захария. Мужчина, вы не понимаете? Мы не можем найти ваши сигареты. Хотите я вам дам сигареты? Возьмите. Возьмите пять. ОК – берите шесть. Берите пачку. Что вы стоите надо мной? Чо вам еще надо? Я не знаю, где искать пачку ваших сигарет!

(Долгая пауза.)

Стелла. Мужик, иди нахуй. *(Пауза.)* Что ты говоришь? Жена подарила? А где она? Погибла?..

Аня. Мужик, мовчки присів біля дверей, втупившись у стіну, і більше не проронив ні слова до кінця подорожі.

Захарія. Ми їхали, я відчувала запах брудних шкарпеток. Здавалось він був усюди. Від нього неможливо було ніде сховатись. Від кого так смердить? За кілька секунд я зрозуміла, що так тхне від гарної Стелли, від Ані, яка боїться мікробів. Так тхне від наших дітей. Так тхне від мене. Смердючими шкарпетками. Сидячи у коридорі як собака, я зрозуміла, що готова вбивати.

Захария. Стелла, у тебя мухомори рядом?

Стелла. Черт! Я сломала ноготь!

Захария. Мне кажется, я не смогу уснуть.

Стелла. Они помогут. Ногу подвинь, а то до сумки не дотянусь. Вот, щепотку возьми и на язык.

Захария. Спасибо. Хм… Вообще, вкус не чувствуется… Стелла. Стелла, спишь? Аня? Спишь? Я не могу тут уснуть. Блин, где моя сигарета? Каке сегодня число? Главное, чтобы телефон не сел. Теле… Не… Сел…

Захарія (шепоче. *ПРИМ.: важливо шепотіти*).

Я тобі цього ніколи не скажу. І ти не кажи.

Я бачила, як ми видираємося з-під землі.

Штовхаємо її ногами, розгрібаємо руками.

Один ніготь зламався.

Не зрозуміло, у тебе чи у мене, бо наші руки сплетені, як гілля дерева.

Ми глибоко під землею, але видиратися з-під неї легко.

Земля як пух. Ми все ближче до поверхні. Ще трохи.

Це так легко виходити з-під землі. Тільки ти нікому не кажи. І я не скажу.

Ми випльовуємо грудки грязі з рота. Вона рипить на яснах.

Ми втягуємо ніздрями повітря, воно з пилом, але солодке. Ми викашлюємо пил.

Ми втягуємо скронями кров, вона гаряча та солона.

В наші беззубі ясна знову встромляються зуби.

Наша порепана шкіра стягується та гоїться.

Ми стоїмо на краю рова, тримаючись за руки.

Ранок.

Ми цілі.

Тільки тече щось гаряче по ногах. Тече уверх. Я не дивлюся, що це. Я бачу червоні сліди.

Вони зникають з кожним твоїм-моїм кроком.

Ми рухаємося спинами уперед.

Йдемо до селища – легко і упевнено – ми знаємо цей маршрут.

Ноги лоскоче трава.

Одна нога в мене боса, інша в кросівку.

Трава м’яка та волога.

Ми спішимо, бо знаємо, скоро скінчиться світанок і стане темно.

Ти знаєш, скоро Ніч накриє Ранок.

Тільки ти нікому не кажи. І я не скажу.

Ми кутовим зором бачимо спалах багаття.

Ми йдемо на нього.

Підходимо ближче. Ближче.

Вогнище поряд. Спекотно, пахне їжею – м’ясом.

Я відчуваю твій спалах енергії – це спалах страху.

Не бійся, я нікому не скажу. І ти не кажи.

Ти відпускаєш мою руку.

Біля багаття чоловіки у військовому. Вони сміються. Ми наближуємося до них спинами.

Я бачу, як кулак одного з них пролітає над твоїм лицем і стирає як гумкою синець на твоїй вилиці.

Потім я відчуваю стусана і біль в моєму хребті проходить.

Я бачу, як пасма твого-мого волосся, білявого та чорного, повертаються на місце і закривають залисини на наших потилицях.

Тільки ти нікому не кажи, і я не скажу. Ці люди чарівники, але ти нікому не кажи.

Вони нас не б’ють, а лікують. Рятують. Просто збоку здається, що пиздять.

І ми вже не голі - на нас застрибує одяг. Він був роздертим. Але чим далі ми йдемо, тим більш цілим він стає. Ну от і джинси вже на мені, вони як нові, тільки бюстгальтер роздертий.

Ти тремтиш. Я відчуваю запах твоїх парфюмів. Ми маємо розділитися. Я намагаюся упіймати твій погляд. Ти не дивишся на мене. Ти дивишся у землю.

Я хутко йду у якусь кімнату. Там темно і смердить немитими ногами.

Я рухаюсь спиною.

Як зомбі – трохи нахилившись уперед.

Я втискаюсь спиною у стіну.

Мій рятівник міцно тримає мене, все дужче та важче навалюючись своїм тілом.

Моє підборіддя лоскоче його коротке волосся.

В мене досі роздертий бюстгальтер, він рве його зубами і виє як собака, він гавкає.

Але, чим більше рухів він робить – тим у кращому стані опиняється мій бюстгалтер.

Ще трохи і він майже цілий.

Ти знаєш, мій рятівник знову виє як собака, і в мене настає провал у пам’яті.

Тільки ти нікому не кажи. І я не скажу.

Мій другий кросівок знову на мені.

Ми з рюкзаками за спинами відходимо від блок-посту, на якому зазначена літера Z.

Ти знаєш, тільки ти нікому не кажи, і я не скажу, вони нас вбили.

Тільки ти нікому не кажи, і я не скажу, що ми живі.

Стелла. Захария!

Захария (*вскидывается***)**. Что?!

Стелла. Утро наступило! Приехали. Пошли на выход!

Захарія. Мухомори Стелли все ж таки подіяли та допомогли мені заснути. Ми вийшли з потягу. Нас зустрів друг. Коли ми перетинали кордон з Євросоюзом, я отримала повідомлення від дівчини з Маріуполя: «Мои все живы. Папа купил нашей собаке кошачий корм. Это такое счастье».

Хайдельберг, травень, 2022